

Հայկական գիտահետազոտական հանգույց Armenian Research & Academic Repository

Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Ստեղծագործական համայնքներ
ոչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

**This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial
3.0 Unported (CC BY-NC 3.0) license.**

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով
ձևափոխել կամ օգտագործել առկա նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

10241

Уч. Писемна 4-я

10242

10243

10244

Уч. Писемна 4-я

10245

10246

10247

10248

10249

29199
h-75

1911

Ա. ԼԱՄԱՐՔԻՆ

ԳԵՐՍԵՄԱՆԻՆ

ԿԱՄ

ՄԱՀ ԺԻՒԼԻԱՅ

ՔԱՐԳՍԱՆԵՑ

ՅԱՐՈՒՅԻՒՆ Ա. ԴԻՄԱԲՍԵԱՆ

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Վ. Ե. Հ. ՏԷՐ-ՆՆՐԱԼՅԱՆՆԵՐ

Կ. Պոլս

1912

84-1

Ա. ԼԱՄԱՐԹԻՆ

ԳԵՐՍԵՄԱՆԻՆ

ԿԱՄ

Մ Ա Հ Ժ Ի Ի Լ Ի Ա Յ

ՔԱՐԳՄԱՆԵՑ

ՅԱՐՈՒԹԻՆ Ս. ԴԻՄԱՔՍԵԱՆ

ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՆ

Վ. Ե. Հ. ՏԷՐ-ՆԵՐՍԷՍՅԱՆ

Կ. Պոլիս

1912

10247

9471

2013

7597-52

206

ԱՆՄՈՌԱՅ ՅԻՇԱՏԱԿԻ

ԱՌ ՅԱԻԷՏ ՈՂԲԱՑԵԱԼ

ՅԱԿՈՐ ԷՓԷՆՏԻ ՓԱՓԱԶԵԱՆ

Ն Ա Խ Ա Բ Ա Ն

Անմահն Լամարքին, Ուղեւորութիւն յ'Արեւելս (Voyage en Orient) երկնասոր հեղինակութեան մեջ «Գեքսեմանիս» վերնագրով վսեմ բանաստեղծութիւն մը գրած եւ իւր աղջկան՝ Ժիւլիայի ձօնած է զայն, յանչափս ազգուելով անոր դառն կորստի վրայ, իւր ուղեւորութեան պահուն:

Սոյն բանաստեղծական բարձր գրուածքը կը կարդայի երեկոյ մը, երբ գուժեցին ինձ, արտակից բարեկամիս՝ ողբացեալ Յակոբ ԷՖէնճի Փափագեանի ալեխառ Մահուան բողբ:

Այս փստմելի եւ անաւոր մահուան հանդէպ, պահ մը պատկերացուցի մտքիս առջեւ ողբացելոյն անբիծ կեանքը, անոր վեհ նակասք՝ որ աւելու պէս կը փայլէր, խոհուն աչքերն՝ ուր անմեղութիւնը կը ցոյտէր, կարմաւար շրթերն՝ ուսկից մեղը կը հոսէին, հեզահամբոյր հոգին՝ որ ամենուն սերն ու համակրութիւնն գրաւած էր, նա մանաւանդ ի յուր բերի անոր ժրաջան աշխատութիւնն ազգային ամեն ձեռնարկներու մեջ, եւ յանուն մասաղեւամ երկսեռ մանկւոյն կրթութեանն ու դաստիարակութեան Գասը-Քեոյի Արամեան վարժարանին մեջ անոր անխոնջ ու փրճաբոր ջանքերն, իւր ազնիւ ընկերակցութիւնն, եւ այսօր չֆնաղ երիտասարդի մը իսպառ բաժանումն իւր ընկերական շրջանակէն յուզումի ու վշտի ովկիանին մեջ խորատու գեց զիս եւ արցունքի ջերմ կաթիլներ խլեց աչքերէս:

Մտքիս յուզումն, եւ մտքիս խռովքը սփոփանքի կարօսը զգացուցին ինձ, սրտիեցայ եւ մխիթարութեան միակ յոյսը ծագեցաւ իմ մեջս. ողբացելոյն այնքան հանելի՛ նախնեաց գրական լեզուով եւ հայկական տաղաչափութեամբ բարգմանել Լամարքինի սոյն գեղեցիկ բանաստեղծութիւնն եւ նուիրել զայն անոր պանծալի յիշատակին:

Կեանքեր կան որ քեւ շատ կարն շրջան կ'ունենան, սակայն կըլլան բեղմնաւոր եւ օգտակար, կեանքեր կան որ քեւ վաղաքառամ ծաղկանց նման ի փրքեցն իսկ կը քարշաղկան, սակայն անոնց անուշահոտ բոյրը մեր հիմքը գոյնելէ յետոյ, կ'անցնի կ'երթայ աւելի եւս ի սփիւռս տարածուելու, վերջապէս կեանքեր կան, որոց հոգւոյն ազնուութիւնն ու մտքի վեհութիւնն աւելի խորին ներշնչում կ'ազդեն մարդկային ընկերութեան:

Ահա, այդ կեանքերէն մին էր յաւէս ողբացեալն Յակոբիկ,
որ իւր գարունն սարիքին մեջ փայլեցաւ; իբրեւ կասարեալ եւ ուսեալ
մարդ, իբրեւ ուղղամիտ վաճառական, իբրեւ կրթասէր Հոգաբարձու,
իբրեւ ազգային նշխարական եւ իբրեւ բարի ու անսցիւս հայ
խղիւղացի:

Լամարքին կ'ողբայ իւր պաշտելի աղջիկը դառնագին արտով եւ
բունն զգացունով, սարաբաղդ Յակոբիկի արսակիցներն եւ Գասը-
Քեօյի Հայ Ակումբը* միեւնոյն վճարով եւ զգացմամբ կ'ողբան եւ պիտի
ողբան զինն առ յաւէս:

12 Մայիս 1912

ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ Ս. ԳԻՄԱՔՍԵԱՆ

ԳԱՏԸ-ՔԷՅՅ

* Ողբացեալն Գասը-Քեօյի Հայ Ակումբի Հիմնադիրներէն էր:

ԳԵՐՄԵՄԱՆԻՆ

ԿԱՄ ՄԱՀ ԺԻԻԼԻԱՅ

Անդրաշին ի ըստենե, եղի այր ուն վրչսարեն,
Սիրսն իմ արsour եւեթ ծորեք, փոխան արեան կենսանորոգ,
Եւ առ յառե՛ ընդ այս արsour, հրապոյր յինեկն բարձեալ Աստուած
Լեղի արցունք եր քարացեալ ի խոր արիս քաղծագին .
Թոյն՝ դառնութիւն եր իմ մեղր, ժարաքիւնըն՝ խիւն խրախանք,
Բնագլխաւք իմն եղբայրական, եղի հաղորդ դագաղին,
Ըզիս առնուղ չեր հեւար, գեթ սեւանեղ յուղոյն ի ծայր
Զկործանումն կամ գառզ մահուռ :

Զինչ եւ պայծառ ընդ աստեղոք, քեպիս գրապար սեպի գրաշս
Եւ գառուակրս քայրակարկաչ գիրկ ընդ խառն անդ ի ծով,
Այլ անցի եւ, եւ դառնագին ի ծայր ծիծաղ, ասեի,
Դաշափայրք երանառեք, աւա՛ղ եղուկ, ոչ վաւրն իմ,
Արձագանգ՝ ոչ գոյ շընջոյս . ի յուր ձայնիս հեծկրչսանաց,
Ուր արsourք աղկիւյրակ, անդ բնակալայր իմ հոգոյն,
Երկիրն ի խորգ եւ ի մոխիր, եւ յարսառուս հաւնախառնեալ
Է՛ մահի՞ն՝ ուր կամ ի քուն :

Այլ քե ընդե՛ր, հարցանեք, գայն չ՛ե մարք ինձ ձեզ ասեղ,
Զի քերես փոփրեւ գաշիս, դառնանուսն յայտ յանդնդի,
Զի բարբառ շրբանց իմոց հեկեկանաց ե հծծիւն .
Բայց սիրսն իմ միւնչ յոշոսեք, գուցե կարեք անդ ընթեռնուղ,
Թե մահուն՝ ի մեկ մի նեւրդս, ի խոր արկեալ ե ըզդաշոյն,
Որոյ հարուածըն ե եւեթ, յեթիւն սագնայ ծանրակիր,
Լի մահու արհաւրոք գերք Գեմնեանըն սակորդիք . [*]
Հոգիս հաւնակ ե գերեզման :

Արդ այն ինչ էի յայնկոյս ուր Տէր-Յիսուս եկն յաշխարհ,
Չէի ի խոյզ ի իշնդիր ևն յարական արքավարիցն,
Ուր կարօտեալք գրուէին զարմաւենիս ընդ իւր ոսիւք,
Ուր բան Տեանն երկնառաք, յուսանանց զայր ի յայտ,
Ուր Ովսանեան ընթանայր ընդ զընացըս յաղթական,
Ուր ձեռքն իւր, գոր կուսանաց ցոյ արժանաբ քանային,
Արքեայ ի բաց ի ճակատէն ըզփրսն ողորն, եւ ըզնուայր
Գոռեր ողոր ըզնանկրսիս:

Ընէր ինձ հայր իմ, առաջնորդ, ուր արժանեան դառնակոծ,
Ի բուրասանն այս սգազգած, ուր Փրկիչըն Աշխարհի,
Թողեալ զեազ ի Տեանն եւ ի մարդոց. յօժարեաց
Գալ ընդ փրսքն եւ ընդ ապածոյժ, ևն իս քան ըզնան դառնայից.
Օն ուրեւըն, քոյղ տոբ ինձ, զի կամիցիմ առնուղ զճաշակ
Յառոց՝ վըշի անկեալ մարդոյն՝ առ ժանըս ինչ անասնեան,
Մանկանացու յուսակորոյս՝ հոգոց ցառոց կամ ի ըսպաս,
Անդ իսկ է իմ օրեանն:

Ի պարսիցին Չիքենեաց, առ ոս ծառոց փոշեղից,
Ընդ ստերօք պասուարաց կործանեալըն Սիօնի,
Է մի վայր, ուսի արփինն գրուէ ի բաց զիւր ըզնանցն,
Ուր կիսրոնուին անցեալ ընդ պարգոս, անջուր՝ անհիւք չորացի,
Ուր Յովսափաս, Գերեզմանին պեղէ ի խոր ըզփրայրըն,
Ուր փոխան Կարս խոսոյ, երկիրն ընձիւղէ զաւերածս,
Ուր հիւնաւորց կոճեղք ծառոց եւ երկրաբար խորարմուսք
Գերագնանաց հերձնուն զբարիս:

Ի միջոյ երկոց ապառաժից, բացեալ քարայրըն մուք՝ մուշ,
Անդակօր մարդըն վշաքեկ գայ ընթոշխեղ զճաշակ մահունն,
Այն ինչ երիցս զարթոցեալ ընդոս ի փնոյ ըզբարեկանս,
Ասէ ցնոսս, արքուն կացիք, ժամս է դժնեաց եւ անառ.
Եւ ի սարսուռ դէռ եւս շրթնեմն՝ քուին ինքն արքեղ մաքրեղ
Չշիք կայրակ բաժակին ի սաշայսակ արխնակակ,
Եւ զոնին աղիսառ, փրանց կարիք գեճ եւ սանուկ
Հոսին դէռ եւս ի փայս ընանց:

Ճակասըն իմ յերկուս ի ձեռս , նըսայ ի կուշս փասպարին ,
Մսախուն՝ որպէս խորհեր երբեմն ձակասն այն ջինայ .
Եւ ի սկզբակէ մինչ ի վախճանս յուշ ի մեկի ամէի
Չորդիսս արսասուաց , որոց հոտուան աներակեաց գշարիկ կենացս ,
Ապս առեայ ըզրոճըն իմ , եւ անբարձեայ ի վեր ի յուս ,
Թունցի զառուս իմ ցաւոց ի մահոռակէ՝ կենաց ի կիսնս ,
Եւ օ՛ն անկայ ի խոր յանուրջս , հոգոյ՛ նախակ յախրչակեայ
Ռ՛րպիսի անուրջ ո՛վ մեծդ Աստուած :

Թողեայ էր իմ , ոչինչ հետի ընդ մայրական հովանեաւ
Ե՛ւ դուստրն իմ , ե՛ւ ըզմանուկն , ե՛ւ ըզհոգս իմ եւ զինչս նախնայն .
Ի մէն մի յանուրացնի , ձակասն այն վեհ գայր ի վախճանս ,
Այն հոգին իւր հաւեայ էր ի հանգիստ ասուածակոչ .
Եւ պատկեր իւր՝ աջաց գեղեցիկասիւղ , անկո՛ծ անջինջ ,
Ընդ բնուն ի ձաճակն , ընդ հետքս իւր ընթանայր
Առանց յեսս կոյս դառնայոյ . առ ի բերեղ ինձ սեղանու
Ոյր դարձն , ոչ ետես ոք հայր :

Այս իսկ էր նշխար բեկոր իմ մտայոյց մորկին ,
Միակ բողբոջ բիր ծաղկակց , միակ նըշան անհուն սիրոյ ,
Կոսք մի արտար ի բաժանեման համբոյր մի մեղով ի դարձին ,
Եւ սանն իմ աներակեայ օր տեսիլան յաւերժական .
Այս իսկ էր շող արփիափայլ ի ուսանցոյց պատահանիս ,
Էր մի բոցնիկ ճոռոտական , որ սայր համբոյր ի բերան .
Շշունչ փայր դաշնակաւոր ի գիշերի մեծ՝ ի նկնջի
Եւ ի զարթնուլն զըզուանք , ի ըծիմք :

Եհնէ՛ , է դոպ . զի այս իսկ էր . պատկեր մօրն իմ պաշտելի .
Հայեցուածն իւր անկապիշ բուր առ իս դառնայ անդրեկն ,
Եւ այնու անցեալըն իմ վերկենցադէր զապագայն ,
Կեանքն իմ երեցանիկ այրագունեաց գերեան ետեր ,
Չայնն իւր դաշն էր զանգիւն երանութեան ըզվեց անաց ,
Հե՛սք ո՛սից ի սան իւրու՛մ , ընդոր ըզգեղ վայելչութեան ,
Հայեացք իւրին , յաջացս ի բաց զարսասուս իմ արքինն ,
Եւ ժմիքն իւր սայր ըյս արփս :

Ճակասն վե՛ն շառագե՛ր, ի դոյզն ինչ ի խոխմանցս,
Յոյ՛ աչացն իւր ջիւն՝ կասոյ՛ս անդրադարձեալ յաչս իմ,
Տեաանե՛ի գայրախոխումն իմոյս եւ զնուագումն վշխն իւրոյ,
Որպէս ի ջուր ջիւնց եւ պայծառ usուե՛ր իւրն ուրուագրծեալ .
Այլ փայցըր եր եւ հեշտալի՛ր գոր ի արե՛ն իւր աննճե՛րէր,
Եւ ի շրթունս ոչ գայր ի սեւ դառնութիւն ինչ անժպիս,
Եւ անոնն իւր արկեալ կցեալ ի անն իւր մօր անշշուկ
Յաղօթըս կայր ծընրալի՛ր :

Երագե՛ի, քե ընդ ննս շուրջ ըզվայրօփս կկեալ ի անն,
Ի գունս ե՛ի ստեալ ըզնս փայցրանամբոյր գգուանօփ,
Բագիսս միտմ գոսիւփ փարեալ եւ միստմըն զպարանցսս,
Կըրոխըն իմ յիւր ի անկաս յուշիկ իւրն խոնարհեալ,
Ճակասըն իւր գրիխիւսայր ի բագուկըս հայրական,
Թօքալի՛ր ըզնիւսփ վարսիցըն ոսկեփայլ քաւարծի,
Ասանունք իւր ապիսակըփ ծիծաղախայլ ընդ շրթանքփ
Տային զծիծաղս յարիսե՛նից :

Առ ողբումն իմոյ արիւն, սո ի հրապոյր իմոյս հոգւոյն
Ակնարկ իւր ձիգ սեւեռէր, սո իս ընդ միշտ ակնապիշ,
Եւ ի անանսնց փայցրանըշոյ, գոր ծամկիին ակննողիփս
Ասումս միայն գիտէր կշտէր գոր շողայրն 'հրափառ բոցոյ
Շըրթունքըն իմ չեին գիտակ, ուր հանգչէր սերըն սիրակար,
Խնդրիին գայն, կընսն մանկան ուր գիտէ շինի ի խաղոս,
Ի բերանոյ միւնց ի ծնօս սարութե՛րեալ զեղածուփ,
Մասչէր ի գաղտ ի համբոյր :

Եւ սակի սո Ասումս, յայսմ արի կայ նս արբշիւ .
Յորքան աչացըն այս ո՛՛ Տեր, յոյս շողացին շուրջ գիւնէր,
Օրններգութիւնս՝ փառս եւ պատիւ ունիւմ ետք սո Քեզ յարե՛ս .
Ծաղկափրքիք յայս կեցցադոյս, շաս իսկ ե ինձ դառեալ ի կեանս,
Օ՛ն, հաղորդ արս ըզնս, շնորհացոյ փոյն փայցրածաւալ,
Տերեալարալի գաւուրս իւր, ի յոյս, ի սեր փոխարկեալ,
Պարսուսեա գլանի՛ն իւր, եւ բաց գրես յառաջագոյն
Շղթայապիւրկ յաւերժհարսին :

Եւ ի բնառին յափըշտակեալ յուրախութիւն եւ յաղօքս,
Թոխի՛ք աչսցս եւ սրացք արթս ոչ այլ եւս տեսնեի՛ն
Թե՛ անխտն այն կշռե՛ր ծակը՛ր ի բագուկս իմ ետ գե՛տե,
Եւ իբր ըզվե՛մ, ոսք իւր գձեռս իմ գործեի՛ն ստորցեալ .
Ժիւղիս՛, Ժիւղիս՛, ուսի՛՞ գաս , այրպէս ճոճոյն , դաշխտիս ,
Առ ի՛նչ անխտոյ այդ փրկար , եւ բոյր դիմացոյ յարախոյնիս,
Խօսեալի՛ր, Ժպիտ ի դեմս , մի՛ այդ կասակ , հրեշտակոյ սիրուն ,
Բա՛ց ինձ զաչսոյ առ ի կարդար :

Այդ ժակսածոս մահու կապոյտն , դարուկ ըզվարդ շրթունս գործե՛ր,
Եւ ժըպիտըն դեռ եւս ընդ փնս , վաղարստաւ շիջակե՛ր,
Շունչ իւր մըղձիւտ եւ հասկըղեալ , եւս սուտեղ անշընջակայր ,
Հակոյն բըռչնոյ սաւտունաքե՛ր որ յեղսխարժ առնու դադար ,
Ունկըն դեկի բարբախտան արթն իւրոյ հարումաշ ,
Եւ այն ինչ՝ հոռակ վերջին շունչ , ի բաց եհան գիւր ըզհոյզին ,
'Նուարեցաւ սիրեն իմ ի ներքս , որպէս մայրըն՝ որ յարգակնդի
Կրե՛ գնանունկն գրքսանահ :

Եւ ուժգնապիւրկ բագիւտս ի վեր բարձեալ ըզնս ոգեքոյին ,
Որպէս ոք մարդ , որ դոյրյոցի յիտ հարուածոյն մահաքե՛ր,
Այնպէս ըզկայ առեալ յոտին , Օ՛ն սո բագիկն իւարացեալ ,
Տարածեցի ըզնանունկըն գաղջ ըզշիրմաւ մարմարեալ .
Շրթունք իմ յաչս իւր կափուցեալ , յակզեալ , մածեալ ի համբոյր
Եւ անխտըն՝ արդե՛ն իսկ ստուն , կայր սակարին սակիացեալ ,
Զերք մի բոյն յարդաշեն , ուսի՛ բոչնիկին յոյս այգընյն
Հազիւ ի բաց սրակայ ի վեր :

Այսպէս ի ժամ անվախձան սրտնարախի՛ծ , ըզգացի
Զակնցն աղեացըս դառնութեան , եւ ըզխտունն յախտեկնից ,
Եւ վիշտ գաւոց երկակնց մահու լըցաւ հանակ ըզվի՛ն սրտիս ,
Եւ գոչեցի սո Տե՛ր Աստուած . այն իսկ եր իմ միակ յոյս .
Սե՛ր արթս հաւտե՛ն , կայր ողորդեալ ի սե՛ր իւր գուարթ ,
Լցեալ գեղին , գոր ինչ մահն ի բաց բարձեալ եր ի միջոյ .
Այն իսկ եր միակ պտուղ հակոցեալ յոսս ի ծառոյն
Յե՛տ մըրըրկին փոքրիկայոյ :

Այն իսկ եր միակ օղակ կապանացու փշրեալ արսիս ,
 Միակ երկիկն փայծաւ՝ կապոյն գոյութեանն իմ բովանդակ ,
 Չի սնուն իւր այնքան սնոյշ , հընչեաց ի սանքն հայրական ,
 Անուն ֆաղրահամբոյր, գոր ձայնեիկն ֆայ իսկ վաղիւ .
 Այս իսկ եր իմ շիւղերք . արեւ կեանցս , հըռչակ սիրոյս ,
 Չայն հոգոյս որ գեղգեղեր ի սան իմոյ օրեվանիկն ,
 Գեղ , հեշտութիւն , սագնայ , թախիծ իմոյս աջացս եւ աւուրց ,
 Այգ , երեկոյ եւ գիշեր :

Ի՞քր՝ հայերոց կենդանագրեալ սիրեն իմ յիւրում ի պատկերի ,
 Արեւ կեանցս՝ այնքան փայծաւ սկնապարար յիւր ի ճակաս ,
 Լոյս՝ ճառագայթ յարուսեւ երանութեան կեանցադոյս .
 Հաւօրեկն ձիւր շնորհացոյ ո՛ր Տեր , ի պատկերի միոյ կայ յետեալ ,
 Բաղքոր շուծ , որ զնա կախեալ եր մայրն իւր զպարանոցաւս .
 Այ՛ք՝ ուր այ՛ք իմ շողայիկն , հոգիկն ի գոգն իմ վերացեալ ,
 Չայն՝ ուր ձայնն իմ թոթոսոյր , կեանք՝ ուր կեանքն իմ սպրեւ ,
 Երկիկն գուարթուն որ հայեր յիս :

Ադէ՛ ուրեմն , կաց ի յագուրդ , արդարութիւն սնոյոք ,
 Յարհաւիրս եւ ի ման՝ հարկ բնութեան մըշնցեկն .
 Այո՛՛ եւ իկնու եղի գնանուկն սնոյ ի բագիկն գերեզմանիկն ,
 Թեւ բնաւիկն վճարեցաւ , եւ փշրեցաւ թեւ բաժակն
 Այդ սնա դուսրն իմ , սնա մանուկն , իմ շունչ հոգոյս .
 Օ՛ն առասիկ , խորսակեցի գերկուս հիւսակս այս եւեք ,
 Որ երեկ իսկ , կաշիսնդեալ , շիրպեալ եր գիս յիւր գգուանս ,
 Եւ այս միայն կայր մնայր ինձ :

Հեղձանդձուկ ի հոծանացս զարթեալ սնորեկն ի կիկնջ ֆնոյ ,
 Եւ սնա վեմն ընդ իրանաւս կարեւր ծորեւ ֆիւս արեան .
 Չեմն իմ գորս՝ ընդ ճակասն իմ ընդ այն սնցեալ փայ գործեւր զայն
 Եւ սոսկումն ստուցեալ եր զշիթ արսօւր արեւանակն .
 Փախսեալ զնայի եւ՛ , որպէս շարժ իւ երագափոյթ ,
 Եւ իւր հոծիւնք , յիւնեկ սանեկ արսափս ի դուս եղանեկն ,
 Սերն միայն տեղի սայր ինձ ի հուսկ յեթիկն ի պանու
 Ինձ սպասեւ մանուան ժամու :

Այժմ՝ ի սակ ինձով քափուր, քնարին մտեալ է շնացեալ,
Երկրին աջ արսառաւորով կսկի ինձ շնոյ միջոց դեմ յանդիման,
Գնաւ այլ ոչ գիտեմ թէ ո՞ւր. սկի ունիւմ այլ թէ առ ի՞նչ,
Բագուիս ի վեր քսուաւ շնոյ վայր, եւ հանգրիսեմ առ ոչևի՛սի,
Գոյն եւ երակց ինձոց առնոց եւ գիշերի եմ 'միւր' անցնի,
Օրհնի՛ի, աղօթք յինձով արտի, յուսով հաւանս կսկի նուաղեալ.

Այլ Տերն գեղ քնարսարձ առնե, ո՞ հոգեակոյ իմ շե՛ր հոգօր,
Մասիր առ 'ես ի հաւքոյր :

→>>> Վ Ե Ր Ձ <<<<←

10239

